

καὶ χαζεύω τὰ ἐγκλωδισμένα καθούρια. Αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ περιμένεις γιατί εἶναι κρυμμένα κάτω ἀπὸ χορταριασμένα βραχάκια. Ὅταν ξεθαρρευτοῦν βγαίνουν ἀπ' τὸν κρυφώνα τους περπατώντας λοξά. Ἐχουν κάτι μεγάλες δαγκάνες, δύο, καὶ μ' αὐτὲς ἀποσποῦν τὴ γλοιώδη πρασινάδα τοῦ βράχου καὶ τὴν φέρνουν γρήγορα στὸ στόμα τους πού δὲ διακρίνεται καλά.

Κάποτε, θυμᾶμαι, ἤμουν πολὺ μικρός, καθὼς στεκόμουν ἄκρη ἄκρη τοῦ μουράγιου καὶ θαύμαζα μιὰ ἀραγμένη βαρκοῦλα φρεσκομπογιατισμένη, ἕνας βιαστικός λιμενεργάτης, περνώοντας φορτωμένος δίπλα μου, μὲ πέταξε στὴ θάλασσα. Ὁ παππούς μου πού ἦταν ἕνας γλυκὸς ἄνθρωπος καὶ μ' ἀγαποῦσε μοῦδωσε ἕνα γερὸ ξύλο.

Εἶναι κι ἄλλα πολλὰ πού μοῦρχονται στὸ νοῦ. Ὁ ἀδελφός μου πού ἦταν πιὸ μεγάλος ἀπὸ μένα εἶχε φτιάξει μιὰ μπρατσέρα. Τῆς ἔβαλε δυὸ κατάρτια μὲ πραγματικὰ πανιά, φλόκους, τὴν ἔβαφε μὲ λαδομπογιὰ κόκκινη στὴν καρένα καὶ γαλάζια ἐπάνω καὶ μὲ πῆρε μαζί του στὴ θάλασσα. Ἦταν μιὰ ἐποχὴ πού ἔμπαινε ἢ θάλασσα ἀρκετὰ μέσα σχηματίζοντας μιὰ λίμνη. Ἐκεῖ ἀφοῦ τὴν ἔδεσε μὲ σπάγγο τὴν ἄφησε νὰ τὴν πάρει ὁ ἀέρας. Φούσκωναν τὰ πανιά της κι ἐγὼ πετοῦσα ἀπὸ τὴ χαρὰ μου.

Εἶναι κι ἄλλα πολλὰ πού θυμᾶμαι ἀπ' τὴν παιδική μου ζωὴ. Βέβαια ἀπὸ τότε ἔχουν ἀλλάξει πολλὰ πράγματα, μὰ ἐγὼ δὲ θέλω νὰ τὰ βλέπω σὰ μεγάλος. Θέλω νὰ τὰ ξαναζῶ ὅπως τότε πού ἤμουν παιδί. Εἶναι κακὸ αὐτό;

## Χρήστος Τσιάμης

### ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΣ

Αα ἐκεῖνα τὰ καλοκαίρια!

Ἦμουν ἐννῆα καὶ μὲ πῆρε ἡ θειά μου στὸ βουνὸ  
ὅπου ἔμαθα τοῦ κόσμου τὰ παιχνίδια  
μὲ τίς πέτρες, μὲ τὸ χῶμα, μὲ τὸ νερὸ  
πῶς νὰ ἡμερεύω τὰ ζωντανά

Ἔνα σωρὸ ὀνόματα.

Κι ἀνέβαινα μέρα τὴ μέρα καὶ πιὸ ψηλά  
δέντρα καὶ κορφοβούνια

ὅσπου σκουντούφλαγα στῆς νύχτας τὰ πορτόφυλλα.

Ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς σιωπῆς, λίγο πρὶν ἀπ' τὰ ὄνειρα,  
κοίταγα κάτω χαμηλὰ τὸν κάμπο καὶ τὴν θάλασσα  
καὶ ἔβλεπα νὰ τρεμοσβήνουν φῶτα  
πού νόμισα πῶς ἤμουν ἀνάποδα καὶ κοίταγα τὸν οὐρανό.

Κι ἔλεγα «θείτσα, τί εἶναι ἐκεῖνα ὄδα»  
καὶ μ' ἀποκρίνονταν «νεραΐδοκαμώματα»  
«θείτσα οἱ νεραΐδες ἀνεβαίνουν τὸ βουνό!»  
καὶ μοῦ λεγε «αὐτούνα εἶναι φορτηγά».

## ΚΟΡΗ

(ἀπόσπασμα)

γιὰ τὴν Φρίντα

Πρόσωπο στρογγυλό. σκάει τὸ φῶς. τοῦ σύμπαντος. χαμόγελο.  
στόμα λεπτό. ἢ φωνή. γίνεται ὁ κόσμος. Τὸ παιδί παίζει στὸν  
κῆπο. τὸ παραλληλόγραμμο χρωμάτων καὶ μυρουδιῶν ποῦ περ-  
νάει τὸ κατώφλι, γίνεται ὁ δρόμος, ἢ γειτονιά, ἢ πλατεία, τὸ  
ἄλσος. καὶ τί εἶναι ἢ πόλη, ἂν τὸ ταξίδι εἶναι παράδεισος;

Παίζει τὸ παιδί στὸν κόσμο. μὲ ἄλλα παιδιὰ. καὶ μ' ἐκεῖνα (τί  
ἔχουν;) ποῦ ἔχουν πρόσωπα μαλλιαρά, σκαφτὰ μάτια, ἢ ἐπι-  
δερμίδα τους εἶναι σὰν δάσος μαραμμένα φύλλα. τὰ παιδιὰ παί-  
ζουν. στὰ ἀνοιχτά. γιατί ὁ χρόνος δὲν ἔχει δόντια. γιατί ὁ χρό-  
νος εἶναι μιὰ φαντασία. τὸ ἄλογο ποῦ καλπάζει σὲ πλατυὰ λι-  
βάδια καὶ πλαταίνει τὴν θεά γιὰ τὸν ἐπιβήτορα. μιὰ στάλα. πιὸ  
ψηλά. ἀνοίγει τὸ τοπίο. ὁ κόσμος, ὁ πολύτροπος. ὁ φαχνός. τῆς  
ἀχιβάδας ποῦ σχηματίζουν ἢ γῆ κι ὁ οὐρανός. τοῦ πατέρα ὁ λό-  
γος. οὐρανός. τὸ τοπίο κόσμος. γῆ. ὁ κόρπος τῆς μητέρας. ὁ  
κόσμος σίγουρος. ὁ πάντα ἐδῶ. ἀγκάθι ἢ τριαντάφυλλο. ὁ κό-  
σμος τῶν παιδιῶν.

## Γιώργης Χαλατσᾶς

Τὸ παιδί μελετᾷ τὸν κόσμο ποῦ γεννήθηκε καὶ ἀντιγράφει τίς  
πράξεις τῶν μεγάλων γιὰ τὴν προσαρμογή του σ' αὐτὸν καὶ τὴν  
ἀνάδειξη τοῦ ἐγῶ του. Καλλιέργησε τὴν φαντασία του, ποῦ εἶ-  
ναι ἢ πρώτη δημιουργικὴ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου, μὴν τὸ σιιά-  
ξεις ποτὲ μὲ ἀόρατα πράγματα γιατί δὲν τ' ἀποβάλλει καὶ μὴν  
τοῦ στερήσεις ποτὲ κάτι καλὸ ποῦ τὸ ἐπιθυμεῖ πολὺ. Ἐγὼ δὲ θὰ  
συγχωρῶσω στή μάνα μου τὸ γεγονός ὅτι κλείδωνε τὸ γλυκὸ τὸ  
δύσσινο καὶ δὲν τὸ χόρτασα.